

Први гост у новом серијалу емисије „Црно бели свет”, аутора и водитеља Ђорђа Вукадиновића, био је професор доктор Мирослав Јовановић, најпознатији и најобјављиванији српски економиста у свету. Професор на женевском и предавач на низу других светских универзитета, дугогодишњи радник у Уједињеним Нацијама и човек који је издао 26 књига код најугледнијих светских издавача, чија се дела користе као уџбеници од Србије до Токија, говорио је за „Црно бели свет” о систему Европске Уније и, како каже, њеном суноврату, као и српским перспективама прикључења овој асоцијацији. За свој највећи успех сматра то што је својим стручним текстовима “барем мало допринео” да Британци донесу одлуку да напусте ЕУ. Никада није био члан нити једне политичке организације, што му је својевремено онегућило академску каријеру у Србији. Добитник је једне од најпрестижнијих азијских награда за економију. На женевском универзитету предаје предмете „Економска политика Европске Уније”, „Међународне економске интеграције” и „Економија транзиције земаља које су из социјалистичког блока приступиле ЕУ”.

О евроскептицизму говори као о еврореализму. Како истиче, ЕУ је са собом донела неке фантастичне ствари попут политике конкуренције на тржишту или стандарде о заштити природе. Али најгоре што је донела је евро, који је према његовом мишљењу

добар само за Немачку, док је за све остале катастрофа. Италија скоро 20 година није имала стварни раст, Грчка такође, рекао је.

ЕУ је у рукама технократа, а не лидера; Евро је залепљен селотејпом

Евро је сада “залепљен селотејпом” и питање је да ли ће и како ће издржати следећу кризу, јер ЕУ и монетарни систем на ком је заснована има заштитни зид висине пет метара који треба да се супротстави цунамију од 30 метара

На питање аутора и водитеља емисије зашто је променио мишљење о Европској Унији, с обзиром да се, крајем осамдесетих, у Србији, тада Југославији, био један од првих који се залагао за улазак у Европску економску заједницу, а сада је, „на крају баладе”, када се и Србија формално нашла на “европском путу” – против, Јовановић каже да су се чињенице од тада много промениле. „Тада је ЕУ била светионик напретка, а сада се све преокренуло. Британија се спасила катастрофе. Евро је сада “залепљен селотејпом” и питање је да ли ће и како ће издржати следећу кризу, јер ЕУ и монетарни систем на ком је заснована има заштитни зид висине пет метара који треба да се супротстави цунамију од 30 метара, сликовито објашњава. Европа је препуна примера монетарних интеграција које су пропале, а које су биле засноване за злату. Евро је заснован на обећањима, да ће “неко нешто да вам плати”. Нисам срећан због тога, ја сам био за ЕУ интеграцију, која је заснована на чињеницама и теорији, ЕУ није заснована ни на теорији ни на искуству, већ само на неким арбитрарним и ад хок правилима попут: „Јавни дуг не сме да буде више од 60 посто”. Не говори се податак који је разумљив свакоме, и кафе куварици и шоферу, а то је износ дуга по глави становника. Ако неко вама каже да сте задужени 7000 евра, то онда разуме свако.”

ЕУ-еуфорија почива на две неизвесне претпоставке, тврди Јовановић. Прва је да ће и даље постојати, а друга да ће земље чланице желети да остану у њој. „ЕУ је данас у рукама технократа а не лидера, за технократе су људи бројеви, а лидерима особе и појединци. Те технократе живе у златном кавезу и гледају процесе на механички начин. ЕУ је постала као и бивша СФРЈ, место где се републике и покрајине међусобно кољу. Не дозвољава се да се чује друга страна приче, као и у време социјализма - био је само социјализам. Пуна су уста европске солидарности али када дође до кризе, нема солидарности. Италија је била у лошој ситуацији и противно свим правилима Немачка је у једном тренутку забранила извоз све медицинске опреме ван Немачке. Да смо ми у ЕУ, месецима не бисмо добили ништа од вакцина.”

Србија никад неће ући у ЕУ

Јовановић највећи проблем види у евр у и у томе што не постоји европски грађанин. „Према мом мишљењу, наша власт нема јасно овлашћење за евро-интеграције и нема мандат од народа да тако нешто уради. Мислим да још увек није прекасно да се у народу распише референдум са питањем: „Да ли сте за то да Србија настави преговоре за пуноправно приступање ЕУ и да за то плати цену коју ће Унија тражити од Србије?“ А та цена је, по Јовановићевом мишљењу, превисока.

Мислим да Србија никада неће приступити ЕУ. Нити смо ми потребни њима, нити нама треба таква Унија каква је сада. А тражила би се, поред осталог, предаја лева обале Дунава Хрватској, укидање резолуције 1244, признавање Косова и Метохије и размена амбасадора са “Косовом”. А могуће да би се појавили захтеви и у вези Рашке области и Војводине

„Мислим да Србија никада неће приступити ЕУ. Нити смо ми потребни њима, нити нама треба таква Унија каква је сада. А тражила би се, поред осталог, предаја лева обале Дунава Хрватској, укидање резолуције 1244, признавање Косова и Метохије и размена амбасадора са “Косовом”. А могуће да би се појавили захтеви и у вези Рашке области и Војводине.”

Јовановић се осврнуо и на сарадњу Србије са земљама Блиског истока, и мишљења је да је сарадња са свима добра под условом да је без уцена. „Арапи су изванредни трговци, поготово ови из Емирата, каже. Али јавност и јасноћа свих тих ствари је у магли. Ко зна чије су те паре које дођу и оду. Видимо да се ту зидају неке зграде итд, не знам да ли има неке стварне производње. Ја бих саветовао да се много више сарађује са Израелом. Имају паре али и научни потенцијал да ни из чега направе нешто. Од пустиње су направили земљу која је процветала, јер јесу трговци, али су и инжењери”, описао је Јовановић пројекте „Београд на води” и продају ПКБ-а. О пројекту „Аир Србија” каже да су ЈАТ и „Аир Србија” предузећа које никада нису имала шансе да постану уносан посао и додао да је то предузеће које је деценијама служило за ухлебље љубавница политичара и удбаша.

„То предузеће је преоптерећено персоналом и није могло да издржи, већ је живело од државних субвенција. Мој предлог је још пре тридесетак година био да се ЈАТ затвори кроз, и да сви који су запослени примају пуну плату до пензије – то би било јефтиније. Један посто људи путује авионом. Национална авио-компанија је јако скуп престиж”, закључио је Јовановић.

(НСПМ)